

Việc quản lý di sản văn hoá nhúng nhai có di sản quan trọng (1999)

Đã được ICOMOS thông qua tại Đại Hội đồng lần thứ 12 ở Mexico, 10 - 1999

Lời mở đầu

Tính thận trọng

Theo nghĩa rộng của di sản thiên nhiên và văn hoá thuộc về mọi con người. Mọi một chúng ta có quyền và trách nhiệm phải hiểu, thưởng thức và bảo vệ giá trị toàn cầu của nó.

Di sản là một khái niệm rộng của môi trường thiên nhiên và văn hoá: Bao gồm các quan, các công trình lịch sử, các di sản thiên nhiên và do con người xây dựng, và cả tính đa dạng sinh học, các sự vật, các tập tục truyền thống và hiện hành, tri thức và kinh nghiệm sống. Di sản ghi nhận và thể hiện quá trình phát triển lịch sử lâu dài vốn đã tạo nên bản chất của các thực thể quốc gia, khu vực, bản địa và địa phương và là một bộ phận hữu cơ của đời sống hiện đại. Nó là một điểm quy chiếu vững chắc và là một công cụ tác động cho phát triển và trao đổi. Di sản riêng và ký ức tập thể của mỗi địa phương hoặc cộng đồng là không gì thay thế được và là một nền tảng quan trọng cho phát triển, hôm nay và cả mai sau.

Vào thời đại toàn cầu hoá đang gia tăng như ngày nay, việc bảo vệ, bảo tồn, lý giải và giải thích di sản và tính đa dạng văn hoá của bất kỳ một nơi hoặc khu vực nào là một thách thức quan trọng đối với mọi người và khắp mọi nơi. Tuy nhiên, việc quản lý di sản đó, trong một khuôn khổ các chuẩn mực quốc tế thích hợp và được áp dụng theo đúng thông lệ thì lại là trách nhiệm của một cộng đồng riêng biệt hoặc một nhóm riêng.

Mục tiêu đầu tiên của việc quản lý di sản là phải thông báo ý nghĩa của di sản đó và sự cần thiết phải bảo vệ cho cộng đồng chung nhà và cho các khách tham quan. Việc quản lý tốt nhất nhất, hợp lý, việc tiếp cận di sản và một trí tuệ hoặc cảm xúc và việc phát triển văn hoá của là quyền lợi và là đức quyên của một người. Việc quản lý phải bao hàm nghĩa vụ tôn trọng các

giá trị của di sản, các quy định hợp tình hợp lý của cộng đồng cư dân địa phương, những người dân bản địa đang trông coi hoặc những cư dân địa phương, phải tôn trọng cảnh quan và những văn hóa đã sản sinh ra di sản đó.

Mối tương tác năng động giữa Du lịch và Di sản văn hóa

Du lịch nội địa và quốc tế hiện nay là một trong những phương tiện hàng đầu trao đổi văn hóa, tạo cơ hội cho mọi công dân tham gia những hoạt động không chỉ mang lại lợi ích mà còn góp phần xây dựng đời sống xã hội khác. Du lịch ngày càng phát triển mạnh mẽ là một động lực tích cực cho việc bảo vệ di sản thiên nhiên văn hóa. Du lịch có thể đem lại các lợi ích kinh tế của di sản và sự đóng góp vào việc bảo vệ bằng cách gây quỹ, giáo dục cộng đồng và tác động đến chính sách. Đây là một bộ phận chủ yếu của nhiều nền kinh tế quốc gia và khu vực và có thể là một nhân tố quan trọng trong phát triển, khi được quản lý hợp lý.

Bên cạnh du lịch đã thành một hiện tượng ngày càng phát triển đóng một vai trò chủ yếu trong các lĩnh vực kinh tế, chính trị, xã hội, văn hóa, giáo dục, lý sinh, sinh thái và thẩm mỹ. Để thành tựu được mối tương tác có lợi giữa mong đợi và các mục tiêu của khách tham quan và cộng đồng địa phương - mà có khi là xung đột nhau - là một thách thức và một cơ hội.

Di sản thiên nhiên và văn hóa cũng như tính đa dạng của các nền văn hóa đang tồn tại là những hợp lực to lớn, một kiểu du lịch các đoàn hoặc các quy định tự nguyện và sự phát triển tự nguyện vào du lịch có thể để đo lường tính toàn vẹn của hình thái tự nhiên và ý nghĩa của di sản.

Sự viếng thăm những người dân địa phương của khách du lịch cũng có thể làm cho họ sinh thái, văn hóa và lối sống của cộng đồng địa phương.

Du lịch phải đem lại lợi ích cho các cộng đồng địa phương và tạo cho họ một phương thức quản lý và một động lực để chăm nom và duy trì di sản và các tập tục văn hóa của họ. Sự tham gia và hợp tác giữa các cộng đồng địa phương hoặc bản địa địa phương, các nhà bảo tồn, các diễn viên du lịch, chủ sở hữu tài sản, các nhà hoạch định chính sách, các nhà làm kế hoạch phát triển quốc gia và các nhà quản lý di tích là cần thiết để thúc đẩy một ngành kinh doanh du lịch bền vững và nâng cao việc bảo vệ các nguồn lực của di sản cho các thế

hỗ trợ lại.

ICOMOS, Hội đồng Quốc tế Di tích và Di sản, với tư cách là tác giả công ước này, các tổ chức quốc tế khác và ngành kinh doanh du lịch, sẵn sàng đáp ứng thách thức này.

Mục tiêu của công ước

Các mục tiêu của công ước quốc tế về di sản văn hoá bao gồm:

- Tạo điều kiện thuận lợi và khuyến khích mọi người tham gia vào việc bảo vệ và quản lý để làm cho công đồng địa phương và khách tham quan thực sự hiểu tầm quan trọng ý nghĩa của di sản đó.
- Tạo điều kiện thuận lợi và khuyến khích ngành kinh doanh du lịch để ý muốn và quản lý du lịch theo hướng tôn trọng và phát huy di sản và các văn hoá đang tồn tại của các công đồng địa phương.
- Tạo điều kiện thuận lợi và khuyến khích để mọi người gia nhập ngành nghiệp chủ trách nhiệm với di sản và những người kinh doanh du lịch nhằm làm cho họ hiểu rõ hơn tầm quan trọng và tính chất mạnh mẽ của các công đồng địa phương, các sự kiện, các văn hoá đang tồn tại, các sự kiện thi đấu thể thao và các công đồng địa phương khác để bảo vệ và quản lý cho những người đó.
- Khuyến khích mọi người nghiệp và hợp tác để chính phủ phát triển những dự án có thể đo lường được và những chi phí liên quan đến việc ghi thi, thực hiện các công đồng địa phương và các hoạt động văn hoá trong bối cảnh bảo tồn và bảo vệ những người hình đó.

Thêm nữa,

- Công ước khuyến khích những sáng kiến riêng lẻ do ICOMOS, các tổ chức quốc tế khác và ngành kinh doanh du lịch để xuất nhậm duy trì tính toàn vẹn văn vật quốc gia lý và bảo vệ di sản.
- Công ước khuyến khích mọi ai có những lợi ích thích đáng hoặc khi xung đột nhau, có trách nhiệm và nghĩa vụ cùng kết hợp để hoàn thành các mục tiêu của công ước.
- Công ước khuyến khích các bên có quan tâm cùng nhau hoặc để những nguyên tắc chung để làm đường cho việc thực hiện các Nguyên tắc vào những tình huống riêng biệt của mình hoặc các yêu cầu của những tổ chức và cộng đồng để bảo vệ.

Các nguyên tắc của công ước du lịch văn hoá

Nguyên tắc 1

Vì du lịch nội địa và quốc tế là một trong những phương tiện tốt nhất để trao đổi văn hóa nên việc bảo vệ các nền văn minh và văn hóa của họ là một nhiệm vụ chung của tất cả các thành viên của cộng đồng quốc gia và các khách quan tham gia để họ thấy được và hiểu được trách nhiệm di sản và văn hóa của cộng đồng đó.

1.1. Di sản thiên nhiên và văn hoá là một nguồn lực vật chất và tinh thần cung cấp một cách tiếp cận thu hút sự phát triển kinh tế. Nó có một vai trò quan trọng trong đời sống hiện đại và phải làm cho công chúng tiếp cận được với một hình thức, trí tuệ hoặc cảm xúc. Các chương trình nhằm bảo vệ và bảo tồn các thuộc tính hình thức, các hình thái không nhằm bắt đầu, các tính hiện thực văn hoá để bảo vệ và bảo vệ những lợi ích của nền văn minh làm cho cộng đồng quốc gia và khách tham quan đường hiểu được và đánh giá được ý nghĩa của di sản, một cách hợp tình hợp lý và trong khả năng có được của di sản.

1.2. Những đóng góp cá nhân trong di sản thiên nhiên và văn hoá có những công đức ý nghĩa khác nhau, có đóng góp thì có giá trị toàn cầu, có tầm quan trọng quốc gia khu vực hoặc địa phương, các phương trình thể hiện phân tích trình bày ý nghĩa đó một cách thích hợp và dễ tiếp nhận cho công chúng chủ nhà và khách tham quan quan bằng những hình thức thích đáng, hợp lý để nâng cao và tiếp tục giáo dục, truyền thống, công nghệ và cách giới thiệu thích riêng về các thông tin lịch sử, môi trường và văn hóa.

1.3. Các công trình thể hiện và giới thiệu phân tích khuyến khích và tạo điều kiện cho công chúng có những thực tiễn trình độ cao phân tích có sự hỗ trợ cần thiết cho di sản thiên nhiên và văn hoá để tồn tại lâu dài.

1.4. Các công trình thể hiện phân tích giới thiệu để ý nghĩa của các nơi có di sản, các truyền thống và tiếp tục văn hoá theo kinh nghiệm xưa và trong những điều kiện hiện tại của công chúng chủ nhà trong khu vực, kể cả của các nhóm văn hoá hoặc ngôn ngữ thiểu số.

Nguyên tắc 2

Mối quan hệ giữa các địa điểm Di sản và Du lịch là có tính động và có thể có giá trị xung đột nhau. Phân tích mối quan hệ đó một cách bền vững cho hôm nay vì các thế hệ mai sau.

2.1. Các di sản có ý nghĩa để có một giá trị tự thân để với mọi người như thế là một nền tảng quan trọng cho việc đa dạng văn hoá và phát triển xã hội. Việc bảo vệ và bảo tồn lâu dài các văn hoá thiểu số, các nơi có di sản, các sự tiếp cận tính toàn vẹn hình thức và sinh thái và bối cảnh môi trường của những loài đó phân tích là một cấu thành thiết yếu của các chính sách phát triển xã hội, kinh tế, chính trị, lập pháp, văn hoá và phát triển du lịch.

2.2. Mọi tiếp xúc giữa các nguồn lực hoặc giá trị di sản và du lịch là động và luôn biến đổi, làm nảy sinh các hệ lụy thách thức, và có khả năng xung đột. Các dự án, hoạt động và phát triển du lịch phải được thực hiện một cách tích cực và phải giới thiệu những tác động bất lợi lên di sản và lợi ích của công chúng chủ nhà, mà vẫn đáp ứng được các yêu cầu và mong muốn của khách tham quan.

2.3. Các chương trình bảo vệ, thi hành và phát triển du lịch phải được căn cứ trên một số hiểu biết toàn diện các mặt đất, thủy, không khí, văn hóa, xã hội và môi trường, có ý nghĩa riêng biệt của nó. Việc tiếp tục nghiên cứu và tham vấn để nâng cao hiểu biết và đánh giá đúng giá trị ý nghĩa đó là quan trọng.

2.4. Việc duy trì tính xác thực của địa điểm di sản và các sự vật là quan trọng. Đó là một yêu cầu thiết yếu của ý nghĩa văn hóa của những loại hình này, như có thể thấy được hiện tại trong vật chất hữu thể, trong ký ức được tích lũy và trong các truyền thống mà mọi người còn lại từ thời xưa. Các chương trình phải ghi nhận và lý giải tính xác thực của địa điểm và các trị giá văn hóa để nâng cao hiểu biết và đánh giá đúng di sản văn hóa đó.

2.5. Các dự án phát triển du lịch và xây dựng cấu trúc hạ tầng phải lưu ý đến các phương diện thẩm mỹ, xã hội và văn hóa, các quan hệ thiên nhiên và văn hóa, các đặc trưng đa dạng sinh học, và phạm vi bao quát rộng lớn hơn của các địa điểm di sản. Ưu tiên cần được dành cho việc sử dụng vật liệu địa phương và công nghệ tâm đến các phong cách kiến trúc địa phương hoặc các truyền thống bản xứ.

2.6. Trước khi các địa điểm di sản được xúc tiến hoặc phát triển cho du lịch, các dự án quản lý phải đánh giá các giá trị thiên nhiên và văn hóa của nguồn lực. Phải phải xác lập thoả đáng những giới hạn thay đổi có thể chấp nhận được, đặc biệt là về tác động của sự tham gia khách tham quan lên các đặc trưng hình thái, tính toàn vẹn, sinh thái và tính đa dạng sinh học của địa điểm, sự lui tới của người địa phương, hạ tầng vận tải và phúc lợi xã hội, kinh tế và văn hóa của cộng đồng địa phương. Nếu một dự án có khả năng thay đổi mà không chấp nhận được thì dự án phát triển phải thay đổi.

2.7. Phải có những chương trình đánh giá tiếp tục để đánh giá những tác động tiềm ẩn của hoạt động và phát triển du lịch trên riêng một địa điểm hoặc một cộng đồng.

Nguyên tắc 3

Lên kế hoạch Bảo vệ và Du lịch cho các địa điểm Di sản phải đem lại lợi ích cho du khách sử dụng những địa điểm là bổ công, là thoải mái, là thích thú.

3.1. Các công trình bảo vệ du lịch phải giữ gìn thiểu có chất lượng cao để làm cho khách đến có một sự hài lòng và các điểm dừng có ý nghĩa của di sản và sự kiện thiểu phải bảo vệ chúng khi cần cho người khách có thể thích thú đến một cách thoải mái.

3.2. Các khách đến tìm hiểu di sản có thể đi theo cách riêng của họ, tùy họ chọn. Nhưng đường giao thông riêng có thể là cần thiết để giúp thiểu những tác động lên tính toàn vẹn và kết cấu hình thể của địa điểm, lên các điểm dừng thiên nhiên và văn hóa của địa điểm.

3.3. Tôn trọng tính thiêng liêng của những nơi chốn thiêng liêng, các tập tục và truyền thống là một điều cần chú ý quan trọng đến với những người quan tâm lý di tích, các khách tham quan, các nhà hoạch định chính sách, các nhà lập kế hoạch và những người điều hành du lịch. Các khách đến sẽ được khuyến khích không nên là những khách mua, tôn trọng giá trị và lịch sử của công trình kiến trúc, lối đi bộ trên các công trình buôn bán phi pháp di sản văn hóa và xử lý đúng đến để sự còn được chào đón lối đi sau, nếu họ trở lại.

3.4. Lập kế hoạch cho các hoạt động du lịch cần phải cung cấp được những tiện nghi thoải mái cho khách đến để thoải mái, an toàn, khỏe khoắn để làm tăng thêm thích thú cho khách song không được gây tác động có hại cho những nơi có ý nghĩa hoặc những điểm dừng sinh thái.

Nguyên tắc 4

Các công trình kiến trúc và dân chúng bản địa phải được tham gia vào việc lập kế hoạch bảo vệ và du lịch.

4.1. Phải tôn trọng quyền và lợi ích của công trình kiến trúc, lập kế hoạch khu vực và địa phương, của chủ sở hữu tài sản và của những người bản địa nếu có quyền thiểu quy định và trách nhiệm có tính truyền thống trên khoanh đất riêng của mình và trên các di sản có ý nghĩa trên khoanh đất đó. Họ phải được tham gia vào việc xác lập mục đích, chiến lược, chính sách và thủ tục nhằm xác định, bảo vệ, quản lý, giữ gìn thiểu và thiểu hiểu có nguồn gốc của họ, các tập tục văn hóa và các biểu tượng văn hóa để thiểu thiểu, trong phạm vi du lịch.

4.2. Nếu di sản văn hóa thế giới nằm ở khu vực nào đó có mặt trên toàn cầu, thì các yêu cầu và nguyên tắc của mặt sản xuất công nghiệp hoặc nông nghiệp dân bản địa như gìn giữ văn hóa bản địa, việc tiếp xúc với thị trường, tâm linh hoặc trí tuệ vào những tập tục văn hóa, triết học tín ngưỡng, hoạt động, di sản văn hóa di sản nào đó cần phải được tôn trọng.

Nguyên tắc 5

Hoạt động du lịch và bảo vệ phải có lợi cho công dân địa phương.

5.1. Những người làm chính sách phải đưa xuất các biện pháp nhằm phân phối công bằng lợi ích của du lịch cho tất cả các khu vực liên quan để nâng cao trình độ phát triển kinh tế xã hội ở nơi đó và để đóng góp vào việc xóa đói giảm nghèo.

5.2. Việc quản lý bảo vệ và các hoạt động du lịch phải cung cấp được lợi ích về kinh tế xã hội và văn hóa cho nam và nữ của công dân địa phương hoặc địa phương nơi tổ chức các công trình, thông qua giáo dục, đào tạo và tạo ra các công việc làm thêm xuyên.

5.3. Mặt tiếp đáng kể của thu nhập có được từ các chương trình du lịch các địa điểm di sản phải được đem trả công cho việc bảo vệ bảo tồn và gìn giữ thiêu các địa điểm đó, bao gồm môi trường thiên nhiên và văn hóa nơi đó. Nếu có thể, khách tham quan sẽ góp ý kiến về việc trả công thu nhập này.

5.4. Các chương trình du lịch phải khuyến khích giáo dục và việc làm cho các học sinh viên và công dân địa phương các phiên dịch công dân địa phương nhà để nâng cao kỹ năng của người dân địa phương trong sự tiến bộ và gìn giữ thích các giá trị văn hóa của họ.

5.5. Các chương trình tiến bộ và giáo dục về di sản cho dân chúng của công dân địa phương cần khuyến khích sự tham gia của những người tiến bộ địa phương. Những chương trình đó phải nâng cao được triết lý và lòng tôn trọng của dân chúng địa phương để vì di sản của họ, khuyến khích họ tiếp tục quan tâm đến việc chăm nom và bảo vệ di sản đó.

5.6. Việc quản lý số báo và các chương trình du lịch cần phải bao gồm cả những công cụ giáo dục và đào tạo cho những người làm chính sách, những người lập kế hoạch, những nhà nghiên cứu, những người thiết kế, những kiến trúc sư, những người thi công, những người báo và các đội viên hành viên du lịch các người tham gia cần được khuyến khích tìm hiểu và giúp đỡ quy tắc phối hợp với những biện pháp để lập nhau, những công cụ thu nhập và những vấn đề khó khăn của chúng tôi.

Nguyên tắc 6

Các chương trình xúc tiến du lịch phải báo và phát huy các đặc trưng của di sản thiên nhiên và văn hoá.

6.1. Các chương trình xúc tiến du lịch phải đưa ra được những tính toán thực và chịu trách nhiệm thông báo cho các du khách có khả năng đến thăm và những đặc trưng di sản riêng của địa điểm hoặc các điểm của công trình nhà, qua đó khuyến khích du khách có một cách thoả đáng.

6.2. Các địa điểm và sự tiếp xúc di sản có ý nghĩa cần phải được quảng bá và quản lý tốt để báo và tính xác thực của chúng và nâng cao hứng thú tìm hiểu của khách bằng cách giảm thiểu những cuộc viếng thăm lúc đầy đặc lúc thưa thớt và tránh những cuộc viếng thăm quá đông vào cùng một lúc.

6.3. Các chương trình xúc tiến du lịch cần phải có kế hoạch phân bổ ngân quỹ để tránh sự ép lên những địa điểm có tính phổ biến hơn bằng cách khuyến khích du khách đến thăm ngân quỹ của các đặc trưng khác nhau của di sản thiên nhiên và văn hoá trung vùng hoặc trong địa bàn.

6.4. Việc xúc tiến, phân bổ và bán các sản phẩm thủ công mỹ nghệ và các sản phẩm khác cần phải được tái phân phối và một xã hội và kế toán cho công trình nhà song phải đưa báo tính toàn vẹn văn hoá của họ không được xuống cấp.